

ספר בסדרת אידן

ענתה
ג'ספר

סופרת רבי המכר של USA TODAY

דבני פרי

סופרת רבייהמכר של ה־USA TODAY

דבני פרי

עלק ג'ספר

מאנגלית: לובה אלקן

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

דבני פרי
עמק ג'ספר

Devney Perry
JASPER VALE

The Edens #4

Jasper Vale Copyright © 2022 by Devney Perry LLC
Hebrew Language Copyright © 2024 Ahavot 2018

עורכת: תמר לנדאו
הגהות: נועה נתנאל
קריאה אחרונה: אילת שני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2024

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2024

מסת"ב 978-965-7831-786 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

ספרים נוספים בסדרה

רכס אינדיגו
גבעת ג'וניפר
מישורי גרנט

פרק 1

אלואיז

המזרקה שמול הבלאג'יו התיזה את מימיה גבוה באוויר ורצפתה הוארה. המלון הלבן עמד בגאון ברקע והמים הסתחררו ורקדו לצלילי קונצ'רטו דרמטי לכינור.

"המים נראים כמו קרני ירח." נאנחתי והשענתי את ראשי על כתפה של ליילה. "זה קסום. אנחנו צריכים לשים מזרקה גם ב'אלואיז'". אחותי צחקקה. "בהצלחה לשכנע את אבא."

"את מדמינת לעצמך?" גיחכתי. "קודם הוא יסרב. ואז הוא יביט בי בגבות מחוברות ויטה את ראשו הצידה."
"בכל פעם שהוא מביט בי במבט זועף, הוא מוסיף עיניים ממצמצות," אמרה.

"אה, כן. העיניים הממצמצות. שכחתי מהן." אבא ממצמץ עשר או אחת-עשרה או עשרים פעמים ברצף, כאילו מנסה להבין אם אני מתלוצצת או שאני רצינית. "את יודעת מה מרגיז אותי? מעולם לא ראיתי את אבא עושה את השילוב הזועף לגריפין, נוקס או מתיאו."

"נכון? הוא שומר אותו בשבילנו, הבנות."
"לא הוגן."

לדברי אבא, האחים שלנו בדרך כלל לא גרמו לו לסוג המתח שבא עם בנות. מה שזה לא אומר.
"את שיכורה?" שאלה ליילה.

"כן." הנהנתי. "ואת?"

ליילה שיהקה. "זה אומר שכן."

שילבתי את זרועותיי בזרועותיה, והתכרבלתי קרוב יותר אליה, חיוך חולמני על פניי.

הגפיים שלי היו קצת רפויות. ראשי היה קצת מטושטש. ליבי היה קליל, מרחף כמו ערפל. שיכורה ומאושרת, כמו המופע במזרקה. "הערב היה כיף", מלמלתי.

"סופר כיף. אני שמחה שבאנו. ואני שמחה שפוסטר זכה בקרב." "גם אני." שחררתי את זרועה, הזדקפתי, והצמדתי את ידיי סביב פי. "יאיי פוסטר מאדן!"

"אלואיז." ליילה חבטה בזרועי כשהאנשים שהתקבצו סביבנו התבוננו בי במבטים זועמים. "אולי תשתקי?" צחקתי. "אוף, למי אכפת שאני צועקת? לעולם לא נראה שוב את שונאי הכיף האלה."

מחר אנחנו חוזרות הביתה למונטנה. ניפרד מקרני הירח ונפגוש שוב את המציאות.

ליילה ואני הגענו ללאס וגאס לצפות באירוע ה-UFC. פוסטר מאדן, בן זוגה של אחותנו טליה ואלוף העולם המכהן במשקל בינוני, הגן על תוארו והביס את יריבו בקרב שנערך הערב. הוא הפתיע את טליה כשהטיס אותנו לכאן – הוא לא רצה שהיא תשב לבד בזירה. אבל זאת הייתה רק בריחה קצרה מהמציאות. ליילה ואני צריכות לחזור לקווינסי ביום שני, וההשכמה מחר בבוקר תהיה אכזרית.

החלטנו לחגוג הערב בכל מקרה. לשתות קצת. לרקוד. להפיק את המרב מהתלבושות החמודות שלנו. ליילה לבשה אוברול בצבע כחול נייבי עם כתף אחת שהבליט את הכחול בעיניה. אני בחרתי סטרפלט שחור פשוט, עם הג'ינס הכי צמוד שלי והעקבים הכי גבוהים שהיו לי. היה נדיר שמישהי מאיתנו תטרח להתגנדר בימים אלה – עבודות תובעניות היו גיהינום לחיי חברה.

הערב הזה היה נדרש. הצטערתי שהוא מתקרב לקיצו. מופע המזרקה הסתיים מוקדם מדי, והקהל ליד מזרקה בלאג'יו התפזר.

צ'ייס, הנער שהוטל עליו לבלות איתנו הלילה, עמד במרחק כמה מטרים משם, מחכה בצייטנות לליילה ולי כשידיי שלובות מולו כאילו היה המאבטח האישי שלנו. טכנית, זה מה שהוא היה.

לפני שפוסטר סחף את טליה לחגוג את ניצחוננו בסוויטת המלון שלהם, הוא התעקש שצ'ייס יתלווה אלינו הערב. הוא עבד אצל המנהל של פוסטר כעוזר ולא נראה מבוגר ביום אחד מגיל שמונה-עשרה. חשדתי שתעודת הזהות שבה השתמש כדי להיכנס הערב למועדון לא הייתה בדיוק חוקית.

בהתחשב בכך שנדחק לתפקיד השמרטף, כנראה היה בתחתית שרשרת המזון של ה-UFC. ילד מסכן. הוא עקב אחרינו כל הלילה בלי להתלונן, אבל נראה כמו מת מהלך.

"מוכנות לחזור למלון?" שאל.

רכנתי קרוב לאוזנה של ליילה ולחשתי. "את חושבת שהוא יבכה אם נגיד שלא?"

היא כיסתה את פיה בידה וצחקקה. "כן."

צ'ייס פיהק. הפיהוק הארור הזה היה הסיבה שעזבנו את המועדון לפני חצות.

"את חושבת שג'ספר עדיין במועדון?" שאלה ליילה.

משכתי בכתיי. "לא יודעת."

ג'ספר וייל היה מאמנו וחברו הטוב ביותר של פוסטר. הוא זה שסיפר לנו על האפטר פארטי במועדון והזמין אותנו. בעיקר חברים מעולם ה-UFC, מכרים של ג'ספר ופוסטר מהתקופה שהם גרו בווגאס. אבל היה נחמד להכיר לפחות פרצוף אחד בקהל מלבד זה של ליילה. "את רוצה לחזור לברוק?" תגידי כן. עוד ריקודים. עוד משקאות.

תגידי כן תגידי כן.

פניו של צ'ייס נפללו. הוא הביט בי בתחינה מעוררת רחמים וחסרת אונים.

אוי, לעזאזל איתך, צ'ייס.

במועדון, אחרי הפיהוק העשרים שלו, אמרתי לו שהוא יכול לעזוב, אבל הוא סירב. ולכן, על אף שנהנינו, אמרתי לליילה שהגיע הזמן לחזור למלון. שנאתי כשאנשים אחרים לא נהנים.

צ'ייס אולי צעיר, אבל ברור שהוא חכם. תוך שעות ספורות הוא הבין שאני הלב המדמם של משפחת אידן. הוא השתמש בפיהוק הזה לדחוף אותנו לכיבוי אורות.

אוף. "אויש, לא משנה, "מלמלתי. "אנחנו צריכות ללכת."
 "כן, הרגליים שלי הורגות אותי בנעליים האלה," אמרה ליילה.
 "קדימה, צ'ייס." כשהתקדמנו לעבר המלון שלנו, הצינה באוויר
 הלילה העלתה צמרמורת על זרועותיי. הלילה היה קר, אפילו בשביל
 המדבר. בתחילת מרץ, לאחר שקיעת השמש, צנחו הטמפרטורות.
 "בררר קפ –" התנשפתי וליטפתי את זרועותיי. "אוי, שיט. איפה
 הז'קט שלי?"

היינו בדרכנו חזרה למלון מהמועדון כשעברנו את המזרקה,
 גרמתי לעיקוף הזה של כל הקבוצה כדי שנוכל לצפות במופע.
 הסתובבתי וסרקתי את המקום בו עמדנו, אבל הז'קט שלי לא נראה
 באופק.

"כנראה שכחתי אותו במועדון." נאנחתי. אלואיז הטיפשה. "אני
 אוהבת את הז'קט הזה."

זה היה מעיל העור השחור האהוב עליי. לא עבה מדי. לא דק מדי.
 השרוולים היו אפילו ארוכים מספיק לזרועותיי, וזה לא היה פשוט.
 "אנחנו יכולים לחזור לקחת אותו." הפעם ליילה הייתה זו
 שפיהקה.

היה לה בית קפה בקווינס, ומכיוון שידעתי שבדרך כלל התעוררה
 הרבה לפני עלות השחר, הייתי גאה בה שנשארה ערה עד שעה מאוחרת
 כל כך. בדרך כלל, הייתה במיטה בתשע. ליילה כנראה לא תזדקק
 לשעון מעורר בבוקר. אבל היה סיכוי ממשי מאוד שהיא תיאלץ לגרור
 אותי מהמיטה.

"נחזור לסוויטה, שתוכלי ללכת לישון," אמרתי. "ואז צ'ייס ואני
 נחזור למועדון לחפש את הז'קט שלי."
 "בטוחה?"

הנהנתי, שילבתי את זרועי בזרועה וסימנתי לצ'ייס. "קדימה,
 קרוטון."

שפתיו של צ'ייס התכווצו.

"אני לא חושבת שהוא אוהב את הכינוי שהמצאתי," אמרתי
 לליילה.

היא צחקקה והמשכנו ללכת, עקבינו נוקשים על המדרכה כשפנינו

למלון שלנו, ונעצרנו מחוץ למעליות. פוסטר שכר לנו סוויטה משלנו ללילה עם שני חדרי שינה נפרדים. תודה לאל. ליילה התפרסה על כל המיטה.

"אל תלכי לשום מקום בלי צ'ייס." ליילה הצביעה על אפי.

הרמתי יד בהצדעה. "כן, המפקדת."

"איכ." היא כיווצה את אפה. "אל תקראי לי המפקדת."

"גברתי?"

"המלכה ליילה יספיק." היא ניסתה לקוד קידה אבל מעדה,

שיכורה מכדי לשמור על שיווי משקל.

"אלוהים אדירים." קפצתי ותפסתי את ידה, עוזרת לה להזדקף.

"העקבים הם האויב." היא הביטה בזעף לרגליה, ואז נכנסה

למעלית הפתוחה. "נתראה עוד מעט?"

"אחזור מהר." נופפתי כשהדלתות נסגרו, וחייכתי לצ'ייס את

החיוך הכי מרושע שלי. "בוא נריץ שוטים."

לסתו נשמטה.

"צוחקת," זימרתי ושחזרתי את צעדינו בלובי ומחוצה לו. בדיוק

עברנו שוב את המזרקה, המים חשוכים ורגועים, כשפרצוף מוכר

הופיע על המדרכה שלפנינו.

"אה, הי. הינה ג'ספר." הצבעתי אליו.

צ'ייס הרים את ידו.

ג'ספר הרים את ידו. הוא אחז בז'קט שלי.

"יאי." מחאתי כפיים ונעצרתי כשג'ספר הצטרף אלינו על

המדרכה. "אתה הגיבור שלי. תודה."

"אין על מה." הוא הושיט את מעיל העור השחור ועזר לי להחליק

את זרועותיי לתוכו.

חייכתי אליו, נאלצת להטות אחורה את צווארי כדי לשמור על

קשר עין. וואו, הוא גבוה. איך קודם לא שמתי לב לגובה שלו? הוא

היה בערך בגובה של האחים שלי. "אתה גבוה. כמה גבוה אתה?"

"מטר שמונים ושמונה." קולו העמוק היה צרוד, כאילו לא השתמש

בו מספיק.

"יש לך קול נחמד."

זווית פיו נמתחה כלפי מעלה בחצי חיוך. "את שיכורה?"
 "אה, כן." גם אחרי כל ההליכה הזו, הבאז של האלכוהול היה יציב.
 האם ארגיש נהדר בעוד שש שעות כשאצטרך להיות בשדה התעופה?
 ממש לא.

עיניו של ג'ספר התכווצו בצדדים, כאילו חשב שאני מצחיקה. לא
 מצחיקה בטירוף, כמובן, פשוט משעשעת.
 הייתי מצחיקה? חשבתי שאני מצחיקה. "צ'ייס, אתה חושב שאני
 מצחיקה?"

הוא הביט בי ומצמץ יותר מדי פעמים.
 הזעפתי פנים. "אבא שלי עושה את זה. שילוב של מצמוץ וזעף.
 אני שונאת את זה. אולי זה עניין של גברים. אני מדברת הרבה כשאני
 שיכורה."

"הא? צ'ייס פנה לג'ספר. "לא הבנתי שום דבר."
 "אתה יכול להסתלק," אמר ג'ספר, נחלץ לעזרתו של צ'ייס.
 "אבל מר מאדן אמר שאני חייב להישאר איתן עד שהן חוזרות
 לסוויטה."

"אני אוודא שהיא חוזרת." ג'ספר הטח את סנטרו. "לך. תיהנה."
 "אני הולך לישון." צ'ייס צעד לאחור. צעד ועוד צעד. ואז הוא
 הסתובב, הולך כל כך מהר, כמעט רץ.

"ביי!" צעקתי. "תודה ששמרת עלינו!"
 זה הרגע בו צ'ייס התחיל לרוץ באמת.
 "אני לא חושבת שהוא אהב להיות בייביסיטר," אמרתי לג'ספר.
 "אפשר לצפות שוב במופע המזרקות?"
 "בטח." ג'ספר צעד לעבר קיר הבטון הנמוך שגבל במזרקה, מחפש
 מקום.

נדחקתי לצידו, מניחה את זרועותיי על חלקו העליון, מרימה רגל
 למעלה ומשעינה אותה בין העמודים המעוגלים שמתחת. "אני אוהבת
 מזרקות."

"אז את במקום הנכון." ג'ספר המשיך להביט קדימה, משקיף על
 המים השקטים, ואני בהיתי בפרופיל שלו.
 זה היה הפרופיל הכי נחמד שראיתי בחיי. היה לו מצח מושלם. לא

עגול מדי. לא שטוח מדי. שערך החום הכהה היה ארוך למעלה וקצר יותר בצדדים, כמה קווצות לא היו במקומן. היה לו סנטר חזק, מסותת בתחתית. שפתיים רכות ומלאות. אף קלסי עם בליטה בגשר, כאילו נשבר בעבר.

"זה כואב כשאתה שובר את האף?"

"כן." הוא השפיל אליי מבט, אורות וגאס משתקפים בעיניו החומות ומעניקים להן ניצוץ שובב.

ג'ספר התגורר במונטנה כבר כמה חודשים. לא היו הרבה גברים רווקים ונאים בעיירת הולדתו, וכאשר ג'ספר הגיע לקווינס, אי אפשר היה לפסס אותו.

או שכן.

ברצינות, הוא היה לוהט. חתיך-על. הייתי אמורה להידלק עליו כבר לפני חודשים.

זו השפעת הבירה? מעולם לא הושפתי ממנה בעבר. אלא שלא שתיתי בירה הלילה. רק כל מיני קוקטיילים ושוטים שלילה ואני הורדנו לפני שעזבנו את המועדון, אבל הם עדיין לא השפיעו עליי.

"אתה מאוד חתיך."

אוקיי, אולי בכל זאת השוטים מתחילים להשפיע.

ג'ספר הרים גבה כהה כמו שערך.

"אתה גם קצת רטנוני ומהורהר. גם זה לוהט."

"את תמיד אומרת מה שאת חושבת?"

"רק כשאני שיכורה, זוכר? אני מדברת הרבה."

ג'ספר בהה בי, ניצוץ לא מפוענח במבטו. הקצוות המטושטשים במוחי החלו להתעמעם עוד יותר.

"מה עוד?" שאל ג'ספר.

בחנתי את פיו בזמן שדיבר, האופן בו יצר את המילים. הכיווץ

בלסת החרדה והמסותתת. "מה עוד מה?"

"מה עוד עובר לך בראש?"

"הא." נתתי למבטי לשוטט במורד חזהו, קולטת את גופו הרחב

מותח את הטישירט השחורה שלבש ואת מכנסי הג'ינס הדהויים שלו. כותנת החולצה נצמדה כמו עור שני לשרירי זרועו ולכתפיו, אך

הייתה רופפת יותר על בטנו. יש לו ריבועים בבטן? אני בטוחה שיש לו ריבועים. "הייתי רוצחת בשביל לראות אותך בלי חולצה."
ג'ספר נחנק מצחוק. צחוק צרוד, כאילו לא צחק מספיק.

עצוב. שאחבק אותו?

עדיין הרהרתי בשאלה, ולא שמתתי לב למה שעשה עד שהיה מאוחר מדי. ג'ספר הושיט יד מאחורי ראשו ואחז בחולצתו. ווש.
החולצה נעלמה.

"אלוהי. הריבועים. בבטן." לסתי נשמטה. "שישה. לגמרי שישה ריבועים."

"שמונה," הוא תיקן. "תספרי שוב."

"וואו." הושטתי יד ללטף שריר, רק לוודא שהוא אמיתי. השרירים התכווצו מתחת לקצות אצבעותיי.
"זה מדגדג."

"אתה רגיש לדגדוגים? אוווו. זה מקסים."

הוא הזעיק פנים. "אני חושב שהעדפתי כשקראת לי רטנוני ומהורהר."

"אוו, אוו!" אישה שהלכה מאחורינו קראה בקול. "מתוקה, אם את לא מתכוונת לגרור את הבחור לחדר המלון שלך, תשלחי אותו בבקשה לשלי. פלאנט הוליווד. חדר 1132."
לחיי התלהטו.

ג'ספר היה חברו הטוב ביותר של פוסטר. אני לא יכולה לגרור אותו לחדר המלון שלי, נכון? נכון. זה יכול להיות מביך. אבל מאוד רצייתי שהוא ישתחרר גם מהג'נס הזה. איך נראות רגליי? ירכיבו באמת שריריות כפי שנראו? האם יש עליהן אותו שיער כזה שהשתרך מטבורו ועד מותני מכנסיו? כמה עמוק מגיע השביל הזה בכלל?
"אלואיז."

מבטי עבר במהירות לפניו. "אני אוהבת שאתה קורא בשמי."

"את מסמיקה." קולו של ג'ספר צנח בקושי לחישה. משהו אחר עבר במבטו, אולי מתגרה, אולי מפלרטט, אבל זה קרה מהר מכדי שהמוח האיטי שלי יוכל לתפוס את זה.
"אני שיכורה," פלטתי.

"גם אני."

"אין מצב." פי נפער. "באמת?"

"כן." הוא רכן קרוב יותר, עיניו, מעט לא ממוקדות, נודדות אל שפתיי.

"אממ, אתה עומד לנשק אותי?"

ג'ספר זמזם. "חושב על זה."

בפעם הראשונה הלילה, הייתי חסרת מילים. הוא רכן לפניו.

הרמתי את סנטרי.

אבל אז גרגור מילא את האוויר ולידנו, בריכת המים השקטה החלה להתזז את אותם זרמים של קרני ירח.

האנשים סביבנו זינקו קדימה, מאלצים אותנו להיתקל במחסום הבטון והורסים את הרגע.

מאכזב. נאנחתי והסתובבתי לצפות במופע.

ג'ספר משך בחולצתו ורכן גם הוא קדימה, כתפינו מתחככות והמוזיקה ממלאת את האוויר.

השיר היה שונה הפעם, סימפוניה אינטנסיבית עם קצב מהיר וקצב תופים כבד. תזמון המוזיקה, האורות והתנועה מסונכרן בצורה מושלמת.

"זה מושלם," מלמלתי. "כמה ניסיונות נדרשו להם לדעתך כדי להגיע לשלמות כזו?"

"אני לא יודע."

רכנתי לזרועו, ראשי נחבט בכתפו. הוא לא זז ולא הדף אותי, אז גם אני לא זזתי. "אני חושבת שהמושלם מוערך יתר על המידה."

"מסכים."

"כשהייתי ילדה, הייתי מתרגזת כשדברים לא היו מושלמים. למשל, כשציירתי ציור הוא לא הצליח, לא יכולתי פשוט למחוק את הטעות או לחיות איתה. הייתי צריכה דף חדש, להתחיל הכול מהתחלה."
היו ערמות של נייר מקומט סביבי ודמעות זלגו על פניי כי לא הצלחתי לצייר בדיוק כמו שצריך.

"אני לא יודעת מה קרה או למה עשיתי את זה," אמרתי. "יום"

אחד ניסיתי להכין לאבא שלי כרטיס ברכה ליום ההולדת. הוא אוהב סוסים, וכששאלתי אותו מה הוא רוצה למתנת יום הולדת, הוא אמר לי לצייר לו סוס. ניסית פעם לצייר סוס?
 "לא."

"טוב, תאמין לי. קשה לצייר אותם. לא יכולתי לעשות את זה. המשכתי לנסות ולנסות. רק רציתי לתת לו את הסוס ולשמח אותו. והיה לי את הנייר המיוחד הזה שהיה ממש עבה. איך קוראים לנייר הזה?"
 "בריסטול."

"כן, בריסטול. קשה לקמט אותו אז קרעתי את הציור לשניים. בכל מקרה, הגעתי לבריסטול האחרון שלי והרסתי את הסוס. אבל לא היה לי עוד נייר. אז גנבתי את קופסת הצבעים של טליה מחדר השינה שלה וכיסיתי את הסוס המכוער שלי. אלה היו רק מערכולות צבע אקראיות, אבל כיסיתי את כל הדף, גם את השוליים. היה צבע בכל מקום כשסיימתי. טליה התעצבנה כי השתמשתי בצבעים החדשים שלה. אימא כעסה כי עשיתי בלגן והתזתי צבע על הרצפה. אבל אהבתי את הציור הזה. אבא תלה אותו במשרד שלו, אפילו שזה לא היה הסוס שרצה. הוא עדיין שם. והוא לא יודע שמתחת לכל הצבעים היפים מסתתר סוס ממש מכוער."

מופע המזרקות התחיל את הקטע האחרון, סילוני המים נורו גבוה ככל שניתן באוויר.

"אני אוהבת מושלם," מלמלתי. "אני גם אוהבת לא מושלם. אני אוהבת רגעים פרוצים ופזיזים שאף פעם לא שוכחים."
 כמו הערב.

שוב, המופע הסתיים מוקדם מדי, המים החשיכו ונרגעו אט-אט. אבל לא הייתי מוכנה לרגיעה. אנרגיה בעבעה בקצות אצבעותיי. זמזמה מתחת לעורי. אז התרחקתי מהקיר הנמוך, והסתובבתי כשידיי פרושות לצדדים. אחיזתי התערערה, אבל לפני שהספקתי למעור, יד חזקה לחצה על המרפק שלי ועזרה לי לשמור על שיווי המשקל.

"וואו." צחקקתי. "בלי עוד סיבובים בשבילי. שכרות ועקבים לא הולכים יחד."

"רוצה לחזור למלון שלך?"

"לא ממש."

זה היה כיף. הלילה הכי טוב שהיה לי זה שנים. משהו בווגאס, בקהל, באנרגיה, היה משחרר.

לא הייתה אחריות הלילה. לא היו ציפיות.

"אתה באמת שיכור?" הנחתי את ידיי על מותניי ובחנתי את פניו

של ג'ספר. "אתה לא נראה שיכור."

הוא גיחך. "איך אני אמור להיראות אם אני שיכור?"

"לא יודעת." הושטתי יד. "מעולם לא ראיתי אותך שיכור. אבל

רוב האנשים... משתחררים."

"אני משוחרר."

גלגלתי עיניים. "אתה מתוח. אנחנו אמורים ליהנות."

"הורדתי חולצה בשבילך."

"זה נכון. וזה היה לי כיף." טפחתי על סנטרי. "תעשה משהו.

עכשיו. תוכיח שאתה שיכור."

עיניו של ג'ספר התכווצו שוב. "כמו מה?"

"לא יודעת. אתה זה שגרת פה פעם. מה אפשר לעשות בווגאס

בספונטניות?"

אדם שעבר במקום ענה לג'ספר. "להתחתן."

הזעפתי פנים. "אנחנו לא יכולים להתחתן."

"למה לא?" שאל הבחור, עדיין הולך, זרועותיו מורמות.

"כן", אמר ג'ספר. "למה לא?"

פרק 2

ג'ספר

רשרוש הבגדים הנדחפים לתוך מזוודה מילא את חדר המלון. ואז הגיע צליל הרגליים היחפות, אלואיז הלכה על קצות אצבעותיה לשירותים. כמה שניות לאחר מכן, היא חזרה על קצות האצבעות. ואז נשמע פלופ עמום, כנראה תיק הרחצה שלה שנוחת לצד בגדיה. לאחר מכן, רעש הרוכסן, כל חריץ התחבר כל כך לאט והכאיב לאוזניי.

אשתי התגנבה החוצה.

אשתי.

נלחמתי בדחף לקלל לתוך הכרית שלי. ראשי הסתחרר. כאב הראש שפעם בין רקותיי נגרם מהסיטואציה של הבוקר, יותר משנגרם מהאלכוהול של ליל אמש.

אבל לא העזתי לזוז. שכבתי דומם, נשימותי רדודות ושקטות. אלואיז חשבה שאני עדיין ישן. נשאיר את זה ככה. לעת עתה. עד שאדע איך לתקן את זה.

מה לעזאזל חשבתי?

התחתנתי עם אלואיז. התחתנתי.

המילה הזאת מקפצת במוחי במשך שעות. שעות שהייתי אמור לבלות בשינה.

אלא שלא ישנתי יותר מכמה דקות בכל פעם אתמול בלילה. בכל פעם שנסחפתי לשינה, אלואיז התכרבלה לצידו או לצד גבי. ביליתי את רוב הלילה האחרון בדחיפתה לצד השני של המיטה. אבל בכל פעם שהתרחקתי, היא באה בעקבותיי.

מתכרבלת. ברור שאתחתן עם אישה מתכרבלת.

אני שונא להתכרבל.

פאק. פאק. פאק.

ראשי הלם בחוזקה בכל קללה שקטה. מכל ההחלטות המטופשות שקיבלתי בחיי, זו של ליל אמש הייתה ללא ספק המטופשת ביותר. אלואיז חזרה לחדר האמבטיה, מסתגרת בפנים לפני שהדליקה את האור.

פקחתי את עיניי, אור האיר מתחת לדלת. הברז נפתח אז זותי, קברתי את פניי בכרית ונאנחתי. יכול להיות גרוע יותר?

אתמול בלילה, במשך שעה, שקלתי להתגנב החוצה בזמן שהיא ישנה, לדחות את השיחה המביכה והבלתי נמנעת ולסדר את הבלגן הזה. אלא שהנזק כבר נעשה. זו לא הייתה עוד אישה אקראית שזיינתי אתמול בלילה.

זאת הייתה אלואיז.

אז נשארתי. התכרבלתי.

לעזאזל. פוסטר עומד לפשוט את עורו. אני מת, כי התחתנתי עם אחותה של טליה. מה אם לא אחזור למונטנה? מה אם אתחבא בווגאס לעשור הקרוב? הוא יסלח לי?

מפתה. כל כך מפתה לעזאזל.

בדיוק כמו אלואיז.

מתג האור בחדר האמבטיה נקש. עצמתי את עיניי, ושוב העמדתי פנים שאני ישן כמו פחדן מחורבן. הדלת נפתחה כמעט בדממה, למעט חריקה קלה בציר. ואז שוב חצו רגליה היחפות את החדר.

עוד רוכסן. עוד רשרוש.

ביטול רשמי. זו הייתה התשובה.

אולי יהיה לי מזל ואלואיז תסכים לשמור את מופע האימים הזה בינינו. אף אחד לא באמת צריך לדעת שהתחתנו, נכון? אנחנו יכולים להחליק את זה.

בערך כמו הניסיון שלה להתגנב החוצה.

אם היא רוצה להיעלם הבוקר, אתן לה. שיחת הביטול הרשמי יכולה לחכות לכשאחזור למונטנה.

קול התנועה של העיר הבוחשת זמזם ברקע. אור עמום התגנב

מבעד לחלונות. עסוקים מדי בלהפשיט זה את זה, שכחנו לסגור את התריסים כשנכנסנו לחדר אתמול בלילה.

הזדייננו. חזק. בלי הגנה. הזין שלי התעורר לחיים מתחת לסדינים. עבר הרבה מאוד זמן מאז קיימתי יחסים בלי קונדום, אבל כשאלואיז אמרה לי שהיא משתמשת באמצעי מניעה ועבר זמן מה, טוב... הפרתי את הכלל שלי לגבי הגנה. עבר זמן מה גם אצלי.

אלואיז השוותה לתשוקה שלי. לא היה שם שום דבר רך או עדין. נצמדנו זה לזה, בפראות. זה היה הסקס הכי טוב שהיה לי, טוב... זה זמן רב.

למה לא יכולתי פשוט לזיין אותה? למה לקחתי אותה לכנסייה הזאת, לעזאזל?

רחוק מדי. לקחתי את זה רחוק מדי.

היא לא תרצה להישאר נשואה, נכון? אלואיז חייבת לדעת שזה לא רציני. שזו הייתה טעות של שיכורים.

היא זזה שוב, ואפילו בעיניים עצומות הרגשתי אותה מתקרבת. רגליה, בקושי נשמעות על השטיח בחדר המלון, נעצרו ליד המיטה. האוויר זז כשאלואיז התכופפה.

פקחתי את עיניי.

וראיתי כחול.

כחול עוצר נשימה. כחול מיוחד כל כך.

מבטה היה בצבע ספיר. קובלט השחר. תכלת הלהבה החמה ביותר! הלכתי לאיבוד בכחול הזה אתמול בלילה. ראשית ליד מזרקת בלאג'יר. ואז במיטה הזאת ממש.

בהינו זה בזה, כובד משקלו של מה שעשינו התמקם בינינו כמו טון לבנים.

פניה היפות של אלואיז התמלאו חרטה. היא פצתה את פיה, עומדת לומר משהו, אבל דפיקה נשמעה בדלת. היא קפצה, כמעט נפלה לאחור.

הושטתי יד ואחזתי בה, שתישאר זקופה.

מבטה של אלואיז ננעל על אצבעותיי. אצבעותיה התהדרקו, רק לרגע, ואז היא ניצרה אותי. היא הרימה אצבע והצמידה אותה לשפתיה.

ששש.

אז היא כן רוצה לשמור עליי בסוד.
למה זה צורב? זה לא מה שאני רוצה – מה שאני זקוק לו?
"מוכנה לצאת?" ליילה קראה מעבר לדלת הסגורה.
"עוד רגע," ענתה אלואיז, בלי לזוז לכיוון הדלת. היא נשארה
כפופה לידי במשך כמה שניות ארוכות, כאילו מנסה להחליט מה
לומר.

היינו שנינו במצב הזה.
"אנחנו נאחר," אמרה ליילה.
כתפיה של אלואיז נשמטו. "רגע."
ואז היא חייכה אליי בעצב ולחשה, "אני מצטערת."
כאילו זו הייתה אשמתה.
על מה יש לה להצטער? זה היה הרעיון שלי. אני זה שהזמין לנו
מונית. אני זה שכיוון את הנהג לכנסייה. אני זה שמיהר פנימה, קצת
לפני הסגירה בחצות, וביקש רישיון נישואים.
אני.

כל האסון המזוין הזה נח על כתפיי.
הכול מפני שאלואיז סיפרה לי את הסיפור על ציור הסוס שלה.
לעזאזל עם זה. היא לא זו שצריכה להתנצל. אבל לפני שהספקתי
לומר מילה, היא נעלמה ומיהרה לפינה.
היא שלפה זוג נעלי טניס, הרימה את מזוורת הנשיאה שארזה
ומשכה בידית. הקליק החד שלה היה כמו אגרוף בכלוב הצלעות שלי.
זויתי, נשכב על גבי, מושך במהירות את השמיכות עד סנטרי,
מקווה להסתתר מליילה. בהיתי בתקרה, מתבונן בצללים המשתנים
כשאלואיז פתחה את הדלת מספיק כדי לחמוק החוצה.
"מוכנה." ניסיונה של אלואיז לטון קליל יצא מאולץ. גבוה מדי
וחזק מדי.

"למה את צועקת?" ליילה רטנה. "אני עם הנגאובר. את לא?"
"אממ, כן. בואי נלך."
רעש גלגלי המזוורות שלהן נחלש כשהן גררו אותן ברחבי החדר
המשותף בסוויטה. ואז הדלת החיצונית נטרקה ונשארת לבד.

פוסטר הזמין את הסוויטה הזו לאלואיז ולליילה. הוא דאג שטליה לא תצטרך לשבת לבד אמש. הוא סיפר לי על ההפתעה לטליה. וכשהסביר לי את הלוגיסיטיקה הזאת, לא עלה בדעתי אפילו פעם אחת שאישן בחדר שהזמין להן.

"בן זונה." התגלגלתי על הבטן וטמנתי את אפי בין הסדינים. הבושם של אלואיז נצמד לבד הכותנה. וניל בניחוח אדמה. פרחוני אבל חריף, כמעט כמו מי קולון של גבר. אלא שהוא היה לגמרי נשי. לגמרי אלואיז.

הדבר הטוב היחיד בזה שישנה קרוב אליי היה הריח הזה. הריח, והגוף העירום של הכלה שלי, הנלחץ לגופי.

פאק. פאק. פאק.

עליתי על המרפקים והזדקפתי. הסדין היה סבוך סביב רגליי, מכסה אותי עד מותניי. העברתי את שתי ידיי בשערי, משפשף את עיניי, מעסה את ראשי הכואב. אחר כך הסתכלתי אל החלון, אל השחר העולה ומזדחל מעל המדבר.

איך יכולתי לתת לזה לקרות? איך יכולתי לקחת את זה כל כך רחוק? מכל הדברים הספונטניים שיש לעשות בווגאס, למה להתחתן? מה עכשיו?

אלואיז הייתה בדרכה חזרה למונטנה.

תכננתי להישאר בווגאס זמן מה. עכשיו, כשפוסטר סיים עם הקרב, הוא לקח הפסקה מאימונים. הוא יבלה עם טליה ועם בתו, קדנס. במונטנה לא חיכה לי כלום חוץ מבקתה שכורה ושלג.

שלג ואני לא בדיוק מסתדרים, אז חשבתי שחודש בנבדה עשוי להיות שינוי מבורך. שזה ייתן לפוסטר זמן לחשוב על הצעד הבא שלו.

הוא הזכיר פרישה, ועד כמה שאני שונא להפסיד את הזמן שלי איתו, הרצון שלו לפרוש מובן לי. הייתה לו קריירה מדהימה ב-UFC. היה לי הכבוד להיות חלק קטן מהמסע הזה.

אבל אם הוא מחליט לפרוש, אני חייב לקבל כמה החלטות. לחזור לווגאס? להכשיר עוד לוחם? לנסות מקום חדש? היה לי הרבה יותר קל לחשוב כשהחורף לא מנסה להקפיא לי את הביצים.

אלא שלא בדיוק יכולתי להתעכב בווגאס, נכון? לאלואיז ולי הייתה בעיה שצריך לפתור.

ואפילו לא היה לי מספר הטלפון שלה.

"שיט." אגרופי הלם במזרן לצידו. איך יכולתי להיות כל כך טיפש? במשיכה מהירה, הסדין השתחרר מבין רגליי. קמתי מהמיטה והלכתי לשירותים. הסתכלתי על המקלחת, עמדתי להפעיל את זרם המים, אבל שיניתי כיוון וחזרתי לחדר השינה לאסוף את בגדיי שהיו פזורים על הרצפה.

ריחה של אלואיז, שעדיין דבק בעורי, יהיה עונשי היום. תזכורת לטעות הגורלית של אמש.

החלקתי עליי את תחתוני הבוקסר ומכנסי הג'ינס שלי, ולבשתי את הטישירט שלבשתי אמש. החולצה שהורדתי ליד המזרקה רק מפני שאלואיז רצתה לראות אותי בלעדיה.

מי מוריד את החולצה שלו בפומבי? לעזאזל, אם היא הייתה מבקשת ממני לפשוט את הג'ינס, הייתי עושה את זה. הייתה סיבה שלא שתיתי.

כשהייתי שיכור, הייתי פאקינג אידיוט.

"אוף." שפשפתי את פניי בידדי, כאילו זה יכול להחזיר את הזמן לאחור. למחוק את ההשפלה.

מתי התביישתי בפעם האחרונה? שנים. הפעם האחרונה שהרגשתי ככה הייתה גם בגלל אישה.

אבל אלואיז לא אשמה בתחושה המוזרה, שזחלה מתחת לעורי. לא, זה היה לגמרי שלי.

אני חייב לעוף מחדר המלון הזה.

אני חייב להתרחק מהסטריפ.

אני חייב לעולם לא לשתות שוב טקילה.

אלואיז ואני היינו שיכורים. לא שיכורים מהתחת. לא מבולבלים, לא שיכורים בלי מודעות. לא, היינו שיכורים מהסוג המסוכן, מהסוג שחושב שהוא עדיין בשליטה. עם עכבות נמוכות ואומץ בשמיים. מהסוג שטיפש מספיק להאמין שרעיון פרוץ ופזיז הוא אתגר של פעם בחיים.

”פאקינג טקילה.”

נעלתי את נעליי ויצאתי מהחדר, מוציא את הארנק מכיס הג'ינס. אחר כך ירדתי שתי קומות במעלית, ומיהרתי לחדר שלי במלון. המיטה הייתה מוצעת, סדיניה הלבנים מתוחים ומסודרים משירות החדרים של אתמול.

היה לי בית במרחק שעה מכאן, אבל פוסטר רצה שנהיה קרובים לסטריפ, בשביל הקרב, והזמין גם לי חדר. לעזאזל, אולי הייתי צריך להתעקש שאישן במיטה שלי. לא הייתי הולך למועדון אתמול בלילה. לא הייתי מתקרב לאלואיז אידן.

התרמיל שלי היה מונח על כיסא בפינה, מיהרתי לארוז אותו, דוחף לתוכו את הבגדים ואת מוצרי הטיפוח שלי. זרקתי אותו מעל כתפי ויצאתי מהמלון, עובר דרך הלובי לכיוון היציאה הראשית. חיכו שם מוניות, אבל חלפתי על פניהן, זקוק להליכה לפני שאחזור הביתה. שתשרוף חלק מהאנרגיה. שאוכל חשוב.

אוויר הבוקר היה נקי. מרענן וקריר. נשמתי עמוק, מריח את המים שהשתמשו בהם הבוקר לשטוף את הכניסה. הבטון היה עדיין לח בכמה מקומות שהשמש לא נגעה בהם. נקי, לעת עתה. מישוהו בטח יקיא עליו מאוחר יותר.

שום דבר לא נשאר נקי באמת.

במיוחד בווגאס.

זה תמיד היה חלק מהקסם של וגאס. לא משנה כמה נורות ניאון מנצנצות הוסיפו לסטריפ, תמיד היה קצת לכלוך. חצץ, כמו החול שחיכה מעבר לגבולות העיר.

אנשים כאן התהדרו בזיוף שלהם. היה חופש לצעוק ולהיות קולני. שיקול הרעת התרופה, בדרך כלל בזכות האלכוהול.

ליל אמש היה דוגמה אולטימטיבית לרעל של וגאס. אלואיז, אישה טהורה ויפה, הושחתה בעיר החטאים. נגועה בידי אדם שהשדים שלו יצאו לשחק.

בסנטר שמוט, בהיתי במדרכה ופניתי לכיוון שדרות לאס וגאס. אם אפנה שמאלה אגיע למזרקה בלאג'יו.

פניתי ימינה.

אין סיכוי שאוכל להתמודד עם המזרקה הזו הבוקר. בלי שום יעד בראש מלבד רחוק מכאן, הלכתי, ידיי תחובות בכיסים. רחוב ועוד רחוב, היכיתי שהלחץ בחזה שלי ישתחרר. פעילות גופנית תמיד הייתה לי פורקן. מפלט. אלא שהמתח בכתפיי, הבור בכטני, נראו כאילו גדלים בכל צעד.

זה הרגע בו הרמתי את מבטי.

והבנתי שהשביל שאני הולך בו נראה מוכר.

"לעזאזל, וייל."

הייתי צריך לפנות שמאלה, לעמוד מול המזרקה. כנראה כפות רגליי פיתחו רצון משלהן. הבוקר הן רצו לחזור לזירת הפשע מאמש. הבניין הקטן והמרובע לא התאים על רקע בתי הקזינו רחבי הידיים וגורדי השחקים הענקיים. הוא היה מקסים מדי. אמיתי מדי. הוא היה שייך לכל מקום אחר.

אבל זה היה עוד חלק מהקסם המושך של וגאס. העיר קיבלה בברכה את כל הצורות והגדלים. זוגות היו יכולים להתחתן לצד אלביס, תחת אורות ניאון זוהרים, בכנסייה שהציעה מבצעים מיוחדים של תשעים ותשעה דולר בימי חול. או שהם יכולים לבוא לכאן. כנסיית התלתן.

קירות הטיח הלכן היו מנוקדים בחלונות זכוכית עם איורים מורכבים. הזכוכית הכחולה והירוקה בהם לכדה את אור הבוקר. צריח ובו פעמון פליז ניצב על הגג. גפנים ועליהן פרחים עדינים טיפסו על המבנה.

דלתות העץ החיוורות סומנו בתלתן קטן עם ארבעה עלים שהודבק מעל הסף. בבקתה השכורה שלי במונטנה, הייתה פרסה. אולי אם הייתי מאמין במזל, אולי אם אי פעם היה לי מזל, הייתי מעריך את הסמלים האלה.

הכנסייה הייתה סגורה עכשיו. תלתן הייתה כנראה בביתה, מתגלגלת בכסף ששילמתי לה אתמול בלילה. כנסיית התלתן לא עשתה מבצעים מיוחדים של תשעים ותשעה דולר, בטח לא בחתונות של הרגע האחרון, דקות ספורות לפני הסגירה. אבל שילמתם בשביל האווירה.

שילמתם בשביל פריחת הוויסטריה שכיסתה את התקרה הפתוחה. הם גבו תוספת לאורחים שרצו להתחתן מתחת לפרגולה רוחשת זרדים נוצצים, אורות פיות, ירק ופרחי מגנוליה. למעבר מרופד ספסלי עץ קטנים שגרמו לך להרגיש כאילו אתה לא מתחתן בלאס וגאס אלא בכנסייה כפרית עתיקה, מוקף באורחים אהובים.

מכל המקומות בעולם, למה שאבוא לכאן שוב?
הסוס המכוער.

הבאתי לכאן את אלואיז בגלל הסיפור שסיפרה לי על ציור הסוס המכוער.

היא יצרה תמונה כל כך חיה עם הסיפור הזה. שלה כילדה כועסת, מציירת על בריסטול כדי שתוכל לתת לאביה את הברכה שרצה. יכולתי לדמיין אותה כילדה, נואשת לרצות את אביה ומוקפת בניסיונותיה הכושלים להכין לו כרטיס ברכה ליום הולדתו. ואז שוב, היא מחייכת ומאושרת, עורה מרוח בכל גוון של צבע כשהיא משיגה את רעיון השלמות.

בגלל זה הבאתי אותה לכאן אתמול בלילה.

היא לא הייתה היחידה שרצתה לקחת משהו מכוער, משהו חסר, משהו כואב, ולכסות אותו במשהו יפה.

"כנסייה יפה, לא?" אישה שהלכה עם צ'וואווה ברצועה ורודה ונוצצת חלפה בסביבה. מגן השמש הססגוני שלה תאם לרצועת הכלב. הנהנתי וחיכיתי שתלך. אחר כך התמקדתי שוב בכניין.

סוס מכוער.

מכוסה בצבע תוסס.

כן, זו הייתה קפלה יפה. זה מה שחשבתי בפעם הקודמת שהייתי

כאן.

בפעם הראשונה שהתחתנתי בלאס וגאס.

פרק 3

אלואיז

"מיס?"

קפצתי לקולה של הגברת. אבודה במחשבתי, משרטטת עיגולים בלתי נראים על דלפק עץ המהגוני בעמדת הקבלה הפונדק, לא שמעתי אותה מתקרבת.

אורחים לא הפסיקו להפתיע אותי בשלושת הימים האחרונים, מאז שחזרתי מווגאס.

"מצטערת." אמרתי בחיוך מרנין. "ברוכה הבאה ל'פונדק אלואיז'."

"צ'ק-אין?"

"כן." הנהנה, ואמרה לי את שמה כדי שאחפש אותו במערכת ההזמנות שלנו. חמש דקות לאחר מכן, החלקתי לעברה שני כרטיסי מפתח תחובים במעטפה עליה כתוב מספר החדר שלה.

"המעלית שם." הצבעתי לכיוון המבואה. "את בחדר 302. תפני ימינה ביציאה מהמעלית והחדר שלך בקצה המסדרון. תרצי שאשלח לך משהו אחר הצוהריים?"

"לא, תודה." היא חייכה, מעבירה מבט ברחבי הלובי. "זה הביקור

הראשון שלי בקווינס. הפונדק שלך מענג."

"תודה." קרנתי לשמע המחמאה. "גם לדעתי. ברוכה הבאה לעיר.

את מבקרת חברים או משפחה?"

"אחותי עברה לכאן."

"אה." הנהנתי. פגשתי את האחות המדוברת?

קווינס הייתה עיירה קטנה. בכל הנוגע למקומיים, אין הרבה פרצופים שלא זיהיתי. אם כי לאחרונה, זה השתנה. יותר ויותר אנשים חיפשו לברוח מחיי העיר, ועיר הולדתי הייתה פנינה כפרית תחובה בנוף המחוספס של מערב מונטנה.

"תיחני מהשהייה שלך," אמרתי לאורחת. "אל תהססי להגיד לי אם את זקוקה למשהו."

בהינף יד, היא פנתה לעבר המעלית.

לצד המעלית, הקירות היו מרופדים בעציצים ירוקי-עד. העצים הצעירים והנמוכים היו מעוטרים באורות הלכנים והמנצנצים שהוספנו לכבוד החגים. הסרת האורות הייתה ברשימת המטלות שלי, פשוט לא הגעתי לזה עדיין. בעיקר בגלל הניצוצות הקטנטנים שהוסיפו קסם למסדרון.

היינו בעונה המוזרה של מונטנה, לא ממש חורף, לא ממש אביב. מעבר לחלונות הזכוכית שהשקיפו לרחוב מייך, הייתה שכבה דקה וטרייה של שלג על המדרכות.

הלהבות פצפצו את העץ באח הגדולה בצידו של החדר הגדול. אשאר את האח דולקת עד שהשלג ייעלם. אהבתי את ניחוח העדין והמעושן שהוא העניק ללובי הפונדק. ואדן האח, עמוד האבן שהתנשא אל הקורות, נראה יפה יותר כשהאש בערה.

'פונדק אלואיז', שנקרא על שם סבתא רבא-רבתא שלי, נמצא במשפחתנו זה דורות. על שמה אני נקראת. אני אוהבת את הפונדק הזה, ונהנית לדמיין שגם היא אהבה אותו בדיוק כמוני, אולי זה גורל. נר הווייל האהוב עליי בער על שולחן הקפה, ניחוחו המתוק מתערבב בעשן האח. זה היה נעים. חמים. רצייתי שהאורחים ירגישו כאילו נעטפו בחיבוק כשנכנסו בדלתות הפונדק. הפונדק שלי. בערך.

מבחינה טכנית, 'פונדק אלואיז' היה שייך להוריי, אפילו שניהלתי אותו כבר שנים. אף שרוב האנשים בקווינסי חשבו שהוא שלי. עדיין לא. לא באופן רשמי.

אימא ואבא רצו לוודא שאני מוכנה לקחת פיקוד. שאני בוגרת. שאני מסוגלת להתמודד עם האחריות הזו.

לפני שבוע הייתי מתנדבת להיות נערת הפוסטר של אחריות. היגיון יכול היה להיות שמי האמצעי, באותה מידה.

אלא שאז טסתי ללאס וגאס בסוף השבוע שעבר. התחתנתי מתוך

גחמה.

"אלוהים." בכל פעם שחשבתי על מוצאי שבת, רציתי להקיא.
מה לעזאזל לא בסדר איתי? לעולם לא אשתה שוב. זו ההחלטה
האימפולסיבית והפזיזה ביותר שעשיתי בחיי.
"אוף." שמטתי את פניי בין ידיי.
אני בת עשרים ושש. נשואה לגבר זר.
המשפחה שלי עומדת להשתגע.

אולי ג'ספר ואני נוכל לשמור על זה בסוד. נבטל את הנישואים
לפני שמישהו יגלה עליהם. פשוט נמחק אותם. אז הם יוכלו לעבור
כמו טעות. אם נבטל אותם לפני שיתגלו, הוריי לא יכעסו יותר מדי,
נכון?

להתגנב מהמלון בבוקר יום ראשון לא היה הרעיון הכי טוב. ג'ספר
ואני היינו צריכים לדבר. לכל הפחות, להחליף מספרי טלפון.
ג'ספר כבר חזר למונטנה? הוא חוזר, נכון? כי אצטרך קצת מידע,
כמו השם החוקי שלו וכתובת מגוריו.

ואזדקק לעורך דין. לא היה לי עורך דין.
במקרים רגילים, אני מתקשרת לאבא שלי. הוא אומר לי למי
להתקשר ומה להגיד.
לא הפעם.

אם אני רוצה לשמור על הנישואים האלה בסוד, אני צריכה למצוא
עורך דין מחוץ לקווינס. מיסולה הייתה במרחק שעתיים נסיעה. זה
מספיק רחוק למנוע הפצת שמועות? לא שלא סמכתי על חיסיון עורך
דין-לקוח, אבל כל חיי עברו עליי בעיירה קטנה. לסודות תמיד יש
דרך לצאת לאור.

תוכנית. אני צריכה תוכנית.
אז לקחתי עט מכוס העטים ודפדפתי לדרך חדש במחברת ששרבטתי
בה קודם.

שלב 1: למצוא עורך דין.
לא, זה לא היה השלב הראשון. שרבטתי קו שיסתיר את המילים.
התחלתי מחדש בשורה הבאה.
שלב 1: למצוא את ג'ספר.

אם הוא חזר לקווינס, ברור שהוא מתחמק ממני. לא שאכפת לי. בימים האחרונים לא הייתי מוכנה להתמודד איתו, לחיות מחדש את הבושה של עצמי השיכורה. תחושת ההשפלה זחלה במורד עמוד השדרה שלי, גורמת לי להתכווץ.

התחתנתי.

עם אדם זר.

בחולצת סטרפּלס.

"מה לא בסדר איתי?"

אלכוהול שיחק תפקיד מכריע באסון שהתרחש ביום שבת, אבל הוא לא היה המניע היחיד. נקלעתי להרפתקה. לספונטניות. לקסם של הכנסייה ההיא.

וג'ספר היה כל כך... בטוח.

הוא לא היסס אפילו לרגע.

הוא נכנס לכנסייה ההיא, ידו אוחזת בידי, בנחישות מוחלטת. וכשביקש רישיון נישואים בקולו המחוּספס, זה נשמע כמו הרעיון הכי טוב בעולם.

כשעמדתי מתחת לפרגולה היפהפייה, מתחת לתקרת פריחת הוויסטריה, שכנעתי את עצמי שזה הגורל.

גורל טיפשי.

אלואיז הטיפשה.

זה בסדר. אני יכולה לתקן את זה. אין צורך להמשיך להתחמק מג'ספר. אחרי העבודה, אמצא את בעלי.

לטליה אמרה שהוא שכר בקתה ממשפחת סטיוארט לטווח ארוך. יש להם ארבע יחידות נופש בעיר. רק אחת מהן היא בקתה. מה שאומר שג'ספר נמצא בבקתה ברחוב אלדרסון.

טוב, אין לי כוונה להתקשר לטליה ולשאול. אם הוא לא יהיה שם, אעבור ביחידות האחרות עד שאמצא אותו.

שלב 2: לבקש מג'ספר לא לספר לאף אחד. במיוחד לא לפוסטר. הדלתות נפתחו בזמן ששרבטתי על הנייר. ליבי הלם בגרוני כשהוריי נכנסו ללובי.

"היי", אמרתי בשמחה רבה מדי, תוחבת את המחברת מחוץ לשדה הראייה. מחפשת בהבעתם רמז לכעס.

אימא מחייכת. זה סימן טוב, נכון? אם היא הייתה מגלה על ג'ספר, היא הייתה בוכה.

אבא העיף מבט בלובי, סופג את האווירה. גם זה היה רגיל. אם הוא היה כועס עליי, הייתה לו הבעה זועפת.

נשפתי בהקלה. הכול בסדר. אין להם מושג. הם לא צריכים לדעת.

אני אמצא את ג'ספר, ויחד נמצא לזה פתרון. הנישואים האלה ייעלמו ברגע. יתאדו. יימחקו. טעות שמעולם לא קרתה.

"היי, מתוקה." אימא הקיפה את דלפק הקבלה, ונעמדה ליד הכיסא הגבוה שלי, נוגעת בקווצה משערי. "השיער שלך נראה יפה היום."

"תודה."

היה בלתי אפשרי לישון בשלושת הימים האחרונים. בכל פעם שנרדמתי ראיתי את פניו של ג'ספר. או שחלמתי עליו בכנסייה, אומר כן. או שדמיינתי אותו במיטה, זו בתוכי.

אתמול בלילה התעוררתי בתשוקה חזקה כל כך המפעמת בין רגליי, יצאתי מהמיטה בשלוש לפנות בוקר וניקיתי את המקרר. אחר כך ביליתי שלושים דקות נוספות במקלחת, ובסלסול השיער אחריה.

הלילה, כשאתעורר באופן בלתי נמנע לפני עלות השחר, אני מתכננת לקרצף את לוחות העץ סביב ביתי. תענוג.

"היי, ילדונת." אבא נעצר מול הדלפק, מעביר יד לאורכו כאילו מחפש חתיכת עץ מוגבהת שעשויה לפצוע אורח. אבל כמו תמיד, הדלפק היה חלק ומלוטש.

ניקיתי את הדלפק הזה לפחות עשר פעמים ביום כדי למחוק טביעות אצבע.

"הי, אבא. מה אתם מתכננים היום?"

"סידורים", אמר. "אמרתי לגריפין שאאסוף בשבילו כמה דברים מהחנות לציוד חקלאי, לחסוך לו נסיעה לעיר."

"את לא משמרטפת היום?" שאלתי את אימא.
 "לא." אימא החמיצה פנים. היא שמרה לעיתים קרובות על כל הנכדים. שלושה ילדים, כולם עוד לא בני שנתיים. רק היא מסוגלת להתאכזב שיש לה יום חופשי. "וויין נאלצה לקחת משמרת סיור בסוף השבוע שעבר, אז היא לקחה היום יום חופש כדי לבלות עם אמה והרסון. וממפיס רצתה שדרייק יישאר בבית היום כדי שיתחבר עם התינוק."
 "הא."

ממפיס, אשתו של אחי נוקס, ילדה לא מזמן בן. הריסון, כמו אבא.

לא רק שהיא הייתה גיטתי, היא גם הייתה העובדת האהובה עליי. היא עברה לקווינס וועובדת כמנהלת משק ב'אלואיז'. ככה היא פגשה את נוקס.

היא מנהלת משק הבית הכי טובה שהייתה לי בחיים, ורציתי שהיא תחזור אחרי חופשת הלידה. אבל לא השליתי את עצמי. רוב הסיכויים שהיא תישאר בבית עם הילדים.
 "איך מתקדם כאן?" אבא שאל.

"טוב. עסוקים." ממפיס בחופשת לידה, והיינו צריכים להעביר כמה אנשי צוות ממחלקות שונות כדי לכסות את המשמרות שלה. אתמול היו חסרים לי עובדים, אז עשיתי כביסה וניקיון כללי בלובי.

כל מה שנדרש כדי לשמור על המקום נוצץ ועל האורחים מחייכים. "קיווינו שתהיה לך דקה." אימא העבירה מבט לאבא.
 מבט שגרם לבטן שלי להתכווץ.

"אוקיי," אמרתי. זה לא יכול להיות קשור לג'ספר. אין סיכוי. בלי קשר, הלב טיפס לי לגרון. "על מה?"
 "אולי תשימי שלט? נלך למשרד שלך?"

שיחה בדלת סגורה? לעזאזל. "אמממ..."
 "אנחנו יכולים לשוחח כאן, אן." אבא בדק מעבר לכתפו, מוודא שאנחנו לבד.
 התנשפת.

דיון בקבלה אומר שאני לא בצרות איומות. עדיין. הלובי היה ריק, וכל האורחים שהיו אמורים לבצע צ'ק-אין היום כבר הגיעו. אז על אף שעלולים להפריע לנו מדי פעם, סביר להניח שלא יהיה משהו מיוחד עד חמש. זה הרגע בו המקומיים יגיעו לאכול במסעדה של נוקס, 'נאקלז'.

"מה קורה?" שאלתי.

"שני דברים." אבא הרים שתי אצבעות. "הייתי צריך לעבור בבנק לפני כמה ימים ודיברתי עם רנדי."

נשיא הבנק לא היה האדם החביב עליי בעיר. בכל פעם שנכנס לפונדק, הוא היה מלא בחשיבות עצמית.

"הוא רוצה לשריין את האולם החדש לארוחת ההוקרה לעובדי הבנק בקיץ הקרוב."

"נהדר."

כשנוקס שיפץ את המטבח והמסעדה לפני כמה שנים, הוריי קנו את הבניין הסמוך כאולם אירועים. על פי התחזיות המקוריות, ההשקעה הייתה אמורה להחזיר את עצמה לאחר חמש שנים מהרכישה. אבל במקום סתם לייעד את המקום לחתונות ומסיבות, פרסמתי אותו גם לעסקים ולארגונים באזור. בשבוע האחרון, ערכנו באגף תערוכת עבודות יד. בסוף השבוע הבא, מועדון הריקודים וסטרן מונטנה קאנטרי דאנס יהיה כאן לתחרות הריקודים השנתית שלהם.

"שרנדי יעיף מבט בלוח השנה, הוא יוכל להזמין אותו באתר," אמרתי לאבא.

"טוב, אני מניח שהוא ניסה ולא הצליח למצוא זמן מתאים. הוא לא הבחור הכי טכנולוגי."

והוא עדיין מצליח לנהל בנק? לרנדי אין איזה עוזר שיכול לעזור?

"אכפת לך להדפיס לו את לוח השנה?" אבא שאל.

שמתי את היומן של האולם באתר כדי שאוכל להפסיק להדפיס אותו ולרדוף אחרי תשלומים. שיהיה. "ברור. הוא יבוא לקחת אותו?"
"יש סיכוי שתקפיצי אותו לבנק?"

לא, לא רצייתי לקחת אותו לבנק ולנהל שיחת חולין עם רנדי כי הוא לא יכול היה לטרוח להשתמש באתר אינטואיטיבי. אבל אקח. "אעשה את זה מחר, על הבוקר." "תודה."

"ברור." חייכתי חיוך מאולץ, חוששת מהבקשה הבאה שלהם. "מה הדבר השני?"

"טוב, רק רצינו לבדוק איך הולך הרבעון," אמר. "נפגשנו כרגע עם רואה החשבון, לעבור על המיסים. השנה שעברה הייתה השנה הטובה ביותר שהייתה בפונדק."

"הא." החזה שלי התנפח בגאווה. "באמת?" "אנחנו גאים בכך." אימא טפחה על זרועי. "תודה." חשתי הקלה לשמע המילים הללו, בייחוד אחרי שהיה לי קשה לזכות בהן.

לזכות באישור של אימא ואבא.

המסעדה הייתה אומנם שייכת לנוקס, אבל הפונדק אוגד כישות נפרדת בבעלות מלאה של הוריי. את הבניין הפיזי הם חלקו עם אחי. שני עסקים נפרדים הפועלים באופן עצמאי וחולקים את אותה הכתובת.

מלבד החווה המשפחתית של אידן, ה'אלואיז' תמיד היה המיזם העסקי שגזל הכי הרבה זמן מאימא ואבא. אבא התמקד תמיד בחווה, ואילו אימא ניהלה את הפונדק. היא עבדה כאן במשך שנים ואז העבירה לי את המושכות, לאחר שסיימתי את הקולג'.

היא השקיעה את זמנה בעסק הזה. בפנסייה שלהם, הם שאפו להיות בבית, מוקפים בנכדים. לכן, במהלך השנים האחרונות, הם ניסו להסדיר את ענייניהם. אבא רצה שכולנו נעמוד על שתי רגלינו ועסקי משפחת אידן יהיו בשליטת ילדיו.

אחי הבכור, גריפין, ניהל עכשיו את החווה. אהבת חייו של גריפין הייתה אשתו, ווין, ושני ילדיהם. האדמה הייתה במקום השני.

גם מבחינת נוקס זה היה סדר העדיפויות. ממפיס והבנים ראשונים. אם הוא לא היה בחיק משפחתו, הוא היה מאושר במטבח, כשבישיל לאנשים שאהב.

לליילה היה בית הקפה.

טליה השתמשה בירושה שלה כדי לממן לימודי רפואה ולקנות בית. היא הייתה רופאה בקווינסי ממוריאל.

מתיאו, אחינו הצעיר, היה טייס, מטיס מטוסים באלסקה. מבין כולנו, נראה שהוא עדיין מחפש את עצמו.

אבל באותה מידה שגריפין היה בטוח לגבי חוות אידן, באותה מידה שנוקס היה בטוח לגבי 'נאקלז', אני הייתי מחויבת ל'אלואיז'.

יותר מכל דבר בעולם, רציתי שזה יהיה הפונדק שלי.

הלכתי לקולג' כי אימא ואבא תמיד לימדו אותנו שהשכלה גבוהה היא חשובה. אבל מאז גיל שש-עשרה, כשעבדתי כאן במשק בית בזמן לימודי בתיכון, ניהול הפונדק היה חלום חיי. אחר כך הפכתי למנהלת.

חשבתי שהצעד הבא יהיה לקחת בעלות.

אלא שאז הם הציעו את הפונדק לנוקס.

הוא היה מבוגר יותר ממני. היה לו יותר ניסיון בניהול עסק ויותר כסף כדי להתמודד עם זמנים קשים. בעיקר כי נקלעתי לסיטואציה בעייתית עם עובד לשעבר.

נראה שהייתי רכה מדי. עדינה מדי.

הלכתי עם הלב.

איכשהו, זו הפכה לחולשה הגדולה ביותר שלי. למכשול שמונע ממני את החלום.

וזה אירוני, בהתחשב בעובדה שאימא ואבא הם אלו שלימדו אותי להיות טובת לב. אדיבה. בוטחת. אבל מתברר שבשביל החלום שלי, שבביל הפונדק הזה, האישיות שלי לקתה בחסר.

אהבתי את הוריי. אהבתי את המשפחה שלי. אבל זה?

זה ריסק את ליבי.

כשנודע לי שהם רוצים לתת את הפונדק לנוקס, הייתי הרוסה. היה פיצוץ בקנה מידה עצום. ירדו דמעות. הייתה היסטריה. שלי.

למרבה המזל, נוקס דחה את הצעתם. הוא שכנע אותם לתת לי עוד זמן להוכיח את עצמי.

באמת הייתי צריכה להוכיח את עצמי?

הייתה סיבה שאימא ואבא לא בילו כאן הרבה. אני. הפונדק הזה התנהל על טייס אוטומטי כי לקחתי את העבודה שלי ברצינות. החל ממשק בית ועד תחזוקה ושירותי אורחים, לא היה דבר אחד בפונדק הזה שלא פיקחתי עליו. מנעלי הבית הקטיפתיות שהשארנו לאורחים ועד האורות המנצנצים בעציצים ירוקי-העד במעלית, אני חיה ונושמת את ה'אלואיז'.

אבל מסיבה כלשהי, זה עדיין לא מספיק. הוריי סמכו על האחים שלי. אפילו על מתיאו. אבל האחים והאחיות שלי לא ראו את הצד הזה בהוריי. הריחוף מעליי. הניהול ברמת המיקרו, עד לפרט הקטן ביותר.

על אף שהיה נחמד שאימא ואבא אמרו שהם גאים בי. "רק רצינו לראות את השינויים שעשית לאחרונה," אמר אבא. "אולי הגיע הזמן להתחיל לדבר על העברת בעלות." ברצינות? הושטתי יד וצבטתי את הרגל שלי. זה באמת קורה? סוף-סוף?

"כשדברנו איתך על כך שנוקס יקבל את הפונדק, אמרנו לך שאת לא מוכנה," אמרה אימא.

אאוץ'. לא נזקקתי לתזכורת. זכרתי כל מילה מאותה השיחה. "ועכשיו אתם חושבים שכן?" שאלתי אותה. "כן."

אלוהים. אדירים. זה קורה. זה באמת קורה. "בכל פעם שהייתה בעיה עם עובד כלשהו, טיפלת בה בצורה מושלמת," אמר אבא. "מספר האורחים הוא הגבוה ביותר בהיסטוריה." הם מעולם לא עקבו אחרי המספר הזה לפני שהגעתי. אבל אני יכולה לומר כמה אורחים היו לנו בכל יום בשנה, בשלוש השנים האחרונות.

"והמגוינים והבלוגים התיירותיים בהם אנחנו מזכרים לאחרונה." החיוך של אימא היה מידבק. "זה פשוט נפלא." "תודה."

בשביל תיירים שנסעו לפארק הלאומי גליישר, קווינסי הייתה תחנת עצירה פופולרית. בחודשי הקיץ היינו מלאים. כך היה גם

סביב החגים. אז עבדתי קשה כדי לפרסם כתבות בעיתונות בשביל ה'אלואיז', למלא את החדרים בחודשים השקטים שלנו. חופשת האביב. עונת הציד. חג ההודיה. ואף על פי שעדיין היו זמנים רגועים, העונות השקטות שלנו נעשו עמוסות יותר ויותר.

"מבחינה פיננסית, הפונדק פורח," אמר אבא. "באמת הראית לנו עד כמה אחראית את יכולה להיות."

אחראית. המילה הזאת הייתה כמו סכין בלב. נשים אחראיות, בנות עשרים ושש, לא מתחתנות בלאס וגאס מתוך גחמה ושכרות.

אה, לא. לא לא לא לא לא לא.

ברגע שהם יגלו על ג'ספר, אני יכולה לנשק את הפונדק שלי לשלום.

אולי אני צריכה לספר להם. להיות גלויה איתם. להתנצל ולהבטיח לתקן את המצב.

"זה לא יקרה מייד," אמר אבא. "אבל כל עוד הרצף הזה נמשך, אנחנו בוחנים את האפשרות לפרוש עד סוף השנה."

פתחתי את פי אבל לא הצלחתי להוציא מילה.

"היממנו אותה, אן," הקניט אבא.

אימא צחקה והניחה את ידה על זרועי. "זה כל כך מנחם לדעת שתטפלי במקום הזה. שתהיי אחראית עליו הרבה אחרי לכתנו."

אחראית. שוב המילה הזאת.

תגירי להם. תגירי להם עכשיו.

"אני צריכה –" המילים נתקעו בגרוני כל כך חזק והשתעלתי.

"את בסדר?" אימא העבירה את ידה במעלה ובמורד עמוד השדרה שלי.

הנהנתי, בולעת חזק ונחנקת מהווידוי שיסיים את חלום חיי. "לא אאכזב אתכם."

אבא חיך, עיניו הכחולות מתרככות. "לא, לא נראה לי שתאכזבי." ליבי התכווץ.

עמדתי לאכזב אותם. עמדתי לאכזב אותם לגמרי. הם עמדו להיות מאוכזבים ממני. בדיוק כמו עם התביעה.

"נפסיק להפריע לך עכשיו." אימא חיבקה אותי בזריזות, וניגשה מסביב לדלפק. "אני מכינה מרק תפוחי אדמה לארוחת הערב. רוצה להצטרף?"

מרק תפוחי האדמה שלה היה אחד האהובים עליי. "יש לי תוכניות. בפעם הבאה."

"בפעם הבאה." היא אחזה בידו של אבא, משלבת את אצבעותיה באצבעותיו, הוא נופף לשלום, ושניהם פנו לעבר הדלת.

ברגע שהם נעלמו מהעין, התמוטטתי על הדלפק והטחתי בו את ראשי. "איך יכולתי להיות טיפשה כל כך?"

למה התחתנתי עם ג'ספר? למה?

נכון, הוא די אתגר אותי. וכן, זה היה רעיון שלי לעשות משהו ספונטני. קעקוע היה יכול להיות טוב יותר. למה לא עשינו קעקועים תואמים? הייתי מתחרטת פחות על שמו של ג'ספר על עורי מאשר על הנישואים האלה.

"אני חייבת לתקן את זה." הזדקפתי מהכיסא שלי, מועדת, חטפתי את הטלפון והתיק שלי.

סוד. זה היה הפתרון היחיד.

אם אני רוצה את הפונדק הזה, אף אחד במשפחה שלי לא יכול לגלות את האמת. זה אומר שאני חייבת להגיע לג'ספר. עכשיו. לפני שיספר לפוסטר. לפני שפוסטר יספר לטליה. לפני שטליה תספר לליילה, וליילה תספר על נישואיי החפוזים לכל מי ששם המשפחה שלו הוא אידן.

הנחתי על הדלפק את השלט בו השתמשנו כשפקיד הקבלה היה זקוק להפסקה זריזה. רצתי אל המעלית, ולחצתי על הכפתור לקומה הרביעית והעליונה.

בריטני ניקתה חדרים היום, אבל לאחרונה היא לומדת לנהל את הקבלה.

מצאתי אותה שואבת אבק בחדר הגדול ביותר, כמעט מסיימת עם הניקיונות להיום. "הי, אני יכולה להתחנן לטובה?"

"ודאי."

"יש לי סוג של מקרה חירום. אכפת לך להיות בדלפק הקבלה, בערך שעה?"

"בטח." היא הנהנה. "הכול בסדר?"

לא. "כן," שיקרתי. "אחזור בקרוב."

עם המפתחות ביד, מיהרתי לחדר המדרגות, לחוצה מכדי לחכות למעלית. רצתי לקומה הראשונה, יצאתי דרך הלובי והתחלתי את הדרך הביתה.

אוף. למה לא נסעתי לעבודה היום? הבית שלי היה במרחק שני רחובות משם, חלק מהסיבה ששכרתי אותו, על אף שדוד המים בקושי עבר, וגם התנור. אבל המדרכות היו חלקלקות בעקבות השלג האחרון, מאלצות אותי ללכת ולא לרוץ.

ברגע שהגעתי, הלכתי ישירות למוסך, נכנסתי לסובארו האפורה שלי וחציתי את העיר במהירות, לכיוון רחוב אלדרסון.

רחוב אלדרסון היה בפאתי העיר, ורוב הדרכים שם היו לא סלולות. צמיגי מכונתי פצצו על החצץ כשחלפתי במהירות על פני שורות של עצים ירוקי-עד מתנשאים לגובה. מעבר להם היה נחל שנשפך בסופו של דבר לנהר קלארק פורק, משמש כגבול טבעי בצד אחד של קווינס.

הנכסים כאן היו מבודדים, רוב הבתים גדולים ונבנו לאורך הכביש כדי לתת לבעליהם פרטיות. הסיבוב לבקתה היה האחרון, וכשהגעתי לתיבת הדואר האטתי לאורך שביל הגישה הצר.

יוקון כסופה חנתה לפני הבקתה. בתוך הבית, מאחורי החלונות, האורות האירו באור זהוב. על המרפסת הקדמית, ידי תחובות בכיסי הג'ינס שלו, עמד ג'ספר. ליבי הלם.

ג'ספר עמד דומם, עיניו הכהות בלתי קריאות. הוא היה מדהים כמו שהיה בשבת. שערו כהה. לסתו חדה ומכוסה בזיפים. שפתיו רכות וגופו בנוי לחטא. הכאב הפנימי שהעיר אותי הבוקר התעורר לחיים.

מעולם לא היה לי סקס כל כך טוב. הוא הכריח אותי לגמור פעמיים – לא, שלוש. העובדה שליילה לא שמעה אותנו מקיימים יחסי מין באגף שלנו במלון הייתה בגדר נס. כי הגבר הזה גרם לי לצרות.

חום הציף את לחיי כשחניתי ליד רכב השטח שלו. נשמתי נשימה מחזקת, יצאתי ממכוניתי והתקדמתי לתחתית המדרגות של המרפסת.

הינה זה בא.

”שלום לך, בעל.”

לסתו של ג'ספר התהדקה. ההידוק הזה חייב להיות סימן טוב. סימן שג'ספר לא רצה לשמור על התואר.

”אז... בקשר לנישואים האלה.”

פרק 4

ג'ספר

נישואים.

המילה הזו מכילה המון.

אלואיז עמדה למרגלות המדרגות והביטה בי בעיניה הכחולות. אור אחר הצוהריים נקלט בהן, גורם להן לזרוח כמו השמיים מעל ראשינו.

היא לבשה זוג מכנסי ג'ינס כהים וסוודר עם צווארון גולף. היא נראתה נינוחה. מנחמת, ועדיין מסוגננת. יפה.

כל כך, כל כך יפה.

היה דמיון מסוים בין אלואיז ואחיותיה הגדולות. שערה הארוך והכהה, השפתיים הוורודות וצורת הפה.

אבל לאלואיז היה מראה צעיר שלא היה קשור לפער הגילים בינה ובין אחיותיה. היא הייתה פשוט... היא. היה בה להט. אנרגיה. ניצוץ הקורן מעיניה היפות.

אשתי.

נאנחתי. "איזה בלגן מחורבן."

"בדיוק מה שאני חושבת," היא מלמלה והחלה לעלות במדרגות.

"שניכנסו?"

"כן." היה יום קר. החורף במונטנה היה קשה, ולא נראה שהוא הולך לאיזה מקום. כשאעזוב את קווינס, לא אתגעגע לטמפרטורות האכזריות האלה.

על אף שכאשר נחתי במיסולה אחר הצוהריים, מזג האוויר לא הפריע לי כפי שציפיתי. יכול להיות שאני מתרגל לשלג, יכול להיות שהטמטום של מעשיי גרם לי קהות חושים.

אלואיז נעצרה לידי במרפסת, מעיפה מבט מסביב, סופגת הכול.

לבקתה היו שתי קומות. המרפסת השתרעה בחזית. מעלינו, הייתה מרפסת נוספת, היוצאת מהלופט ששימש כחדר שינה.

כשהגעתי למונטנה בינואר, הבעלים הכינו ערמה מרשימה של בולי עץ בשביל המקום. הערמה הידלדלה מאז שהגעתי, אבל אני מקווה שנשאר מספיק ממנה כדי להעביר את שהותי כאן. בולי העץ נחו על מעקה המרפסת, כמו סוגרים על המדרגות המרכזיות.

הבקתה לא דמתה לרוב הבקתות שראיתי בעבר. במסגרת המשולשת בחזיתה לא היו חלונות גדולים. במקום זאת, החלונות היו בצד האחורי, מעניקים תצפית על הנוף.

גג הפח הירוק השתלב בעצים שמסביב. צבען של קורות העץ המצפות את הבקתה היה זהה לאדמת היער. כמעט כמו הסוואה, אלא שדלת הכניסה הייתה צבועה בכתום־אדום עז, צבע מתכת חלודה. האדום הזה לא אמור היה להתאים, אבל לא יכולתי לדמיין את הדלת הזו בגוון אחר.

"בקתה חמודה," אמרה אלואיז. "מעולם לא הייתי כאן בעבר. ראיתי חלק מהנכסים האחרים של סטיוארט אבל לא את זה. אהבתי." "איך ידעת איפה אני שוהה? לא שאלת את טליה, נכון?" חרא. אם טליה יודעת עלינו, אז גם פוסטר יודע. וזו לא שיחה שאני מוכן לנהל. "לא. אלוהים לא." אלואיז הנידה בראשה. "טליה ציינה כבר מזמן ששכרת בקתה ממשפחת סטיוארט. שאר יחידות הנופש שלהם נמצאות בעיר." "אה."

"עיירה קטנה." היא משכה בכתפיה. "לפרטיות יש משמעות שונה בקווינסי."

"אני מתחיל להבין את זה." בכל פעם שהייתי במרכז העיר לארוחת ערב או מאפה בקפה אידן, מישוהו נופף לי וקרא בשמי. מישוהו שלא פגשתי קודם.

זה היה... מוזר. לא בהכרח רע. גם לא בהכרח טוב. "זו בעצם הסיבה שאני כאן." היא נופפה לעבר דלת הכניסה. "ניכנס?"

"כן." ניגשתי לדלת והחזקתי אותה פתוחה.

היא חלפה על פניי, הבושם שלה נישא אל אפי. וניל מתובל. שילוב ניחוחות של פרחים ורמז ריח מעושן, כאילו עמדה ליד אח. השילוב היה עדין אך מפתה. זה הריח שלא הצלחתי להפסיק לחשוב עליו במשך שלושה ימים.

"מתי חזרת?" שאלה, מבטה משוטט בפנים.

"לפני רבע שעה בערך." הכנסתי את התיק שלי ומייד הלכתי להבעיר את האש. כשהאש בערה, יצאתי למרפסת, להביא עוד עצים, ושמעתי את צליל הצמיגים על החצץ.

"אה. טוב." נראה שהוקל לה כששמעה שחזרתי לא מזמן.

הטיתי את סנטרי, מזמין אותה להיכנס איתי לבקתה.

המטבח היה בחזית הבית, ומולו פינת אוכל קטנה. פניתי לכיוון הסלון, אל חלל התקרה הפתוח והחלונות הגדולים שהשקיפו על הסביבה. האש באח פצפצה, חומה מתפשט ומגרש לאיטו את הכפור. בבקתה היה חימום רצפתי, אבל הדלקתי את האח בכל פעם שהייתי בבית.

אלואיזו הסתובבה במעגל, סופגת את כל פנים הבקתה, מגרם מדרגות הברזל המעגלי שהוביל ללופט ועד לדלת השירותים הפתוחה שליד חדר הכביסה.

הבקתה הייתה קטנה. אינטימית. עם הלופט וחדר שינה קטן נוסף, היא אפשרה לי הרבה מרחב.

היא נבנתה בשנות השבעים והייתה בה אווירה של פעם. הקירות כוסו בלוחות עץ מחורצים. צבע הדבש תאם את הקורות המסיביות שנמתחו לכל גובהה, מהרצפה ועד הגג הגבוה. הרהיטים היו שילוב של ריפורד מבד ומעור, חלקם חדשים יותר מאחרים.

שום דבר מפואר. הכול מאוד נוח. מתאים לגבר שנזקק להשכרה לכמה חודשים.

מונטנה הייתה תחנה זמנית.

פוסטר עבר לכאן לצמיתות, אבל מלכתחילה הכוונה שלי הייתה להישאר מספיק זמן כדי לאמן אותו לקרב. ואז עמדתי לחזור לווגאס. או לחפש מקום חדש. אם פוסטר לא יפרוש, תכננתי לטייל. לעבור בין קווינסלי לווגאס. אם הוא יפרוש, היו לי אפשרויות אחרות.

הדירה שלי בווגאס חיכתה לי. אחזור אליה. או שלא. אבל קודם... אלואיז.

דממה נמתחה בינינו. היא הביטה בכל מקום חוץ מאשר אליי. מה קרה לאישה שדיברה יותר מדי, שהשמיעה כל מחשבה שעברה בראשה? אולי היא הייתה אבודה כמוני, ולא ידעה מה לומר. "מצטער." זה נראה כמו מקום טוב להתחיל בו. "הדברים, אממ... קצת יצאו משליטה בשבת." צבע שטף את לחייה. "גם אני מצטערת." "זו אשמתי."

במשך שלושה ימים שחזרתי במוחי כל רגע מיום שבת, ועדיין לא הצלחתי להבין מה בדיוק קרה. אבל זכרתי כל שנייה. מהמזרקה לכנסייה. את דמותה – מתפתלת תחתיי, שערה המשיי פרוש על כרית לבנה, פיה פעור באקסטזה – הכול נחרט במוחי. נחשול של דם זרם למפשעתי. לעזאזל. גם זו הייתה תופעה קבועה בשלושת הימים האחרונים. נראה שלא יכולתי לחשוב על אלואיז בלי שאיברי יתקשח. הזעפתי פנים, כועס על עצמי ומעביר את מבטי אל החלונות.

"אבל אתה רוצה לבטל, נכון?" שאלה. "כן." אין ספק. "כמה שיותר מוקדם יותר טוב." "אוף. תודה לאל." היא נשמה לרווחה. "רק וידאתי." ביטול היה האפשרות היחידה. אז למה ההקלה שחשה הפריעה לי כל כך?

התנערתי מההרגשה הזאת ופניתי אליה בזרועות שלוכות על חזי. "יש לי עורך דין טוב. אני יכול לפנות אליו ולהניע את התהליך." "אוקיי. ברור שמעולם לא עשיתי זאת בעבר." הלוואי שיכולתי לומר אותו דבר. "אני צריכה להשיג עורך דין משלי?" שאלה. "אם זה יגרום לך להרגיש יותר בנוח." "אולי. אין לי מושג." היא נשכה את שפתה התחתונה בין שיניה, מהרהרת לרגע. "אודיע לך." "טוב." הנהנתי. "כדאי שתיתני לי את מספר הטלפון שלך."

"נכון." היא שלפה את הטלפון שלה מכיס הג'ינס וחיכתה שאדקלם את המספר שלי.

רגע לאחר מכן, שלי צפצף מהמקום בו היה מונח על האי במטבח. "עוד משהו?" שאלתי.

"לא, בעצם כן." היא הביטה בי בזעף מוגזם. "קורים לי כמה דברים. דברים טובים, אני מקווה. אבל זה היה סוג של, אממ... חוסר אחריות. ויהיה נהדר אם נוכל לשמור על זה בסוד." "סוד." לא שזה לא עלה בדעתי. אבל בדיוק כמו ההקלה שלה, זה צרב.

"כן, אני באמת צריכה שזה יישאר כמה שיותר בסוד. במיוחד – מהמשפחה שלי."

"אז את מבקשת ממני לא לספר לפוסטר."

"בדיוק." היא נאנחה שוב, עוד מההקלה המעצבנת הזאת.

"לשקר לחבר הכי טוב שלי."

בהלה עברה במבטה לפני שהצמידה את ידיה זו לזו, נייערה אותן בעודה מתחננת, "בבקשה, ג'ספר. המשפחה שלי תאבד את זה. וכל העתיד שלי תלוי על כף המאזניים."

זה היה קצת מלודרמטי. או שזה היה אמור להיות, אבל לא היה דבר מלבד כנות על פניה. כנות וייאוש. "אנחנו לא יכולים להסתיר את זה לנצח, אלואיז."

"לא לנצח. רק עד שנבטל. אני מעדיפה לספר לאנשים שפישלנו ותיקנו את זה, מאשר שיהיה לנו קהל בזמן שאנחנו בתהליך של סידור הבלגן, אתה מביין?"

השריר בלסתי התכווץ ושיניי חרקו.

"אז זה כן? תשמור על זה בסוד?"

פאק. ממש שנאתי לשקר. ולא לספר לפוסטר הרגיש כמו שקר של השמטה. אבל אולי היא צודקת. אולי עדיף לפחות להתחיל את הליך הביטול לפני שמכריזים על הנישואים האלה.

אלא אם לא נצליח להשיג ביטול וכל העניין יהפוך לאסון מחורבן. אחצה את הגשר הזה כשאגיע אליו.

"בסדר," סיננתי.

"תודה. אוקיי, אה..." אלואיז הצביעה מעבר לכתפה, אל הדלת.
 "אני אוזן מהדרך שלך. אני צריכה לחזור לעבודה. רק תתקשר אליי,
 נראה לי, כשתשמע מעורך הדין שלך."

מבטי צנח אל התחת שלה כשהתרחקה, קולט את קימוריה הדקים
 ואת רגליה הארוכות והסקסיות.

תגובת גופי הייתה מיידית. חום הציף את עורקיי. שום דבר טוב
 לא יצא מזה שאפנטז על אלואיז. ועדיין, לא יכולתי להסיר ממנה את
 מבטי.

היא חמקה החוצה, תלתליה השופעים מקפצים כשרצה במורד
 המדרגות. דלת מכוניתה נטרקה, ורגעים ספורים לאחר מכן נעלם קול
 צמיגיה על החצץ והותיר אותי לבדי בדממה.

"נישואים." לעסתי את המילה וירקתי אותה.
 נישואים סודיים.

פוסטר ירביץ לי על זה.

אנחנו חברים כבר שנים. החברים הכי טובים. נפגשנו כשהתחלתי
 ללכת לחדר הכושר שבו התאמן בווגאס. התחברנו מייד. הוא נזקק
 למאמן חזק יותר, מישהו שידחוף אותו מעבר לגבולות היכולת שלו.
 מצידו, הוא אתגר גם אותי.

הקריירה שלו נתנה לי מטרה. הניצחונות שלו היו גם שלי. כך גם
 כישלונותיו.

אם הוא אכן יפרוש, זה יהיה סופו של עידן לשנינו. מה הלאה?
 "אני לא יכול לעשות שום דבר עד שאני משיג ביטול." או עד
 שאני מתגרש.

אגרפתי את ידיי, זרם של תסכול התפרץ מתחת לעורי.
 פשלה. שנאתי פשלוח.

בדרך כלל, הייתי מבלה כמה שעות בזירה עם פוסטר, מניף
 אגרופים ובעיטות, עד שהתסכול נעלם. אבל אם אתקשר אליו, הוא
 ירצה לדעת למה אני כועס. הוא ירצה לדבר.

והרגע הסכמתי לסתום את הפה הארור שלי.

אז הלכתי לכיוון המדרגות, מתעלם מהתיקים שצריך לפרוק
 ומהכביסה שצריך לכבס.

החלפתי את מכנסי הג'ינס והמגפיים בטרנינג ונעלי טניס. ואז, עם מוזיקה רועשת באוזניות, יצאתי לריצה. בסוף רחוב אלדרסון הטלפון שלי צפצף, צליל שהחניק את המוזיקה.

שלפתי אותו, והמשכתי לרוץ בזמן שקראתי את ההודעה מפוסטר. הגעת הביתה?

הקלדתי תשובה מהירה. כן

מצטער שלא הצליחו להעלות אותך על הטיסה שלנו

כן חבל

גם פוסטר וטליה חזרו היום למונטנה. כשאמרתי לו שאני חוזר מוקדם יותר מהתכנון המקורי, הוא שלח לי את פרטי הטיסה שלהם בתקווה שאוכל להצטרף אליהם.

אלא שביקשתי את האפשרות המאוחרת יותר, לא רציתי עדיין לראות את פוסטר. לא לפני שאדבר עם אלואיז. אולי כי ידעתי שיהיה לי קשה לשמור את האמת לעצמי.

סוד? איך אני אמור להסתיר את זה ממנו?

היו דברים שפוסטר לא ידע עליי. הוא ידע שהייתי נשוי פעם, אבל לא שיתפתי אותו בפרטים. אף אחד לא ידע מה קרה. אף אחד חוץ מסם.

אלא שזה היה שונה לגמרי. תוך זמן קצר אלואיז תהיה גיסתו. בזה לא היה לי ספק. זה יהפוך אותנו לגיסים על פי חוק. רגליי נעצרו. ליבי הלם.

לא מהריצה, מהמציאות.

פאק, הוא עמד לאבד את זה. יש סיכוי שזה יסיים את החברות בינינו.

"לעזאזל." התכופתי, הרמתי אבן מצד הכביש וזרקתי אותה הכי חזק שאפשר לתוך היער. היא פגעה בעץ בחבטה חזקה, ובאדמה ברעש מעומעם.

פוסטר היה אחד האנשים היחידים בעולם הזה שבטחתי בהם בלב שלם. הוא הרוויח את אמוני כשחשף בפניי את האמת המכוערת ביותר שלו.

הוא סיפר לי את ההיסטוריה שלו עם טליה. הטעויות שעשה

לפני שנים. ייאושו לזכות שוב בליבה. נכונותו לוותר על הכול למען אהבתה.

טליה ואני לא ממש הכרנו, אבל העובדה שהייתה מוכנה לוותר על העבר, לסלוח לפוסטר, טוב... לא להרבה אנשים יש אופי כזה חזק.

שניהם נתנו בי את אמונם.

וככה גמלתי להם? בנישואים סודיים? בביטול סודי?
זה לא בסדר.

אלואיז התחננה, אבל לא הייתי צריך להסכים. סוד רק יחמיר את המצב.

הסתובבתי ורצתי במהירות לכיוון הבקתה. כשהגעתי למרפסת, נכנסתי ישירות למקלחת, לשטוף את עצמי מהריצה. אחר כך חטפתי את המפתחות שלי מדלפק המטבח ונסעתי העירה, חניתי במקום פנוי ברחוב מיין.

לא היה הרבה בקווינס, מונטנה. אני מניח שלרוב האנשים זה היה סוד קסמה. לא החלטתי אם אני אוהב את הפשטות של העיירה הקטנה, או שזו הסיבה להרגשת חוסר המנוחה התמידית שלי.

מרכז העיר הפך מקום בילוי קבוע. ביליתי אחר צהריים רבים בהליכה לאורך הבלוקים, מציץ דרך חלונות ראווה ומשרדים. לא הייתה מסעדה שלא אכלתי בה לפחות פעמיים.

ובמרכז הכול, הבניין הגבוה ביותר באופק, עמד ה'אלואיז'.
צעדתי לעבר הפונדק, במטרה לפתוח את דלתות הלובי, כשפנים יפות הופיעו בזכוכית.

"אה." עינייה של אלואיז התרחבו כשיצאה החוצה. "מצטערת. אה, אדוני."

"אדוני? מה לעזאזל?"

אלואיז השתנקה. ואז, לפני שהספקתי לומר לה שאנחנו צריכים לבחון מחדש את הרעיון הסודי הזה, היא חלפה על פניי במהירות והסתלקה.

היא למעשה כמעט עפה על המדרכה, הגיעה לפינה, הסתכלה לשני הכיוונים בזריזות וחצתה את הכביש.

"מה לעזאזל?"

היא באמת רוצה להעמיד פנים שאני איזה זר חסר שם? שלא הייתי בתוכה לפני כמה ימים?
"ממש לא." התרחקתי בסערה מהפונדק והלכתי אחריה מעבר לרחוב.

היא הלכה עם הראש מושפל, סנטרה תחוב פנימה וידיה מכוסות בשולי הסוודר שלה, משתמשת בו לכיסוי אצבעותיה ושמירה עליהן חמות.

שכחתי ז'קט. החולצה עם השרוולים הארוכים הייתה דקה מדי בשביל הקור, אבל דמי רתח, מבעבע יותר בכל צעד וצעד.
אלואיז התרחקה מרחוב מייך, צעדה לאורך רחוב אחר ולתוך שכונת מגורים. הגענו לקצה המדרכה, והיא המשיכה לנוע.
גם אני.

היא אמורה למחוק את הרע. היא אמורה להיות תמונה יפה על ציור מכוער. זה? לא עוזר.

אני לא זקוק לשתי חוויות עלובות בכל הנוגע לנשותיי לשעבר.
בתחילת הבלוק הבא, צעדיי הארוכים סגרו את הפער בינינו. הייתי שלושה מטרים מאחוריה.

היא שמעה אותי מאחוריה והציצה מעבר לכתפה, עיניה הכחולות מתכווצות. אבל היא לא עצרה.
גם אני לא עצרתי.

"ג'ספר, " היא לחשה והעיפה בי מבט. "אנשים יראו אותנו."
"מיי?" הושטתי את ידי והסתכלתי סביבי ברחוב השומם. אף אחד לא היה בחוץ. היה קר מדי. ואף אחד גם לא נסע בסביבה.
היא הזעיפה פנים, פנתה קדימה והמשיכה ללכת.
"את יכולה לפחות לא לברוח כשאת רואה אותי." או להימנע מלקרוא לי אדוני.

"הסכמנו לשמור את זה בסוד."

"אז עכשיו זה אומר שאני פאקינג אדם זר בשבילך?"
היא התנשפה, הבל פיה מיתמר כעננה כשהסתובבה על המדרכה ונכנסה לשביל. היא שינתה כיוון כל כך מהר, שעברתי על פניה

ונאלצתי להסתובב כדי ללכת אחריה לבית קטן וחד־קומתי עם קירות חיצוניים כחולים דהויים ודלת לבנה.

אלואיז נעצרה על המפתן, התכופפה להרים את פינת שטיח הכניסה ושלפה מפתח.

"לא מקום מדהים להסתיר בו את מפתח הבית שלך," אמרתי.

"מי מסתיר אותו?" היא החליקה אותו לתוך המנעול. "אני רק משאירה אותו פה."

מצמצתי. "את משאירה את מפתח הבית שלך במקום שכל אחד יכול למצוא אותו? את צוחקת עליי."

היא לא ענתה. היא נדחפה לתוך הבית, זרקה את הטלפון שלה על שולחן קטן בכניסה והתקדמה לסלון הסמוך.

סגרתי את הדלת אחרינו והלכתי בעקבותיה.

היא הסתובבה, ידיה מונפות באוויר. "למה עקבת אחריי לכאן?"

עמדתי לומר לה ששיניתי את דעתי. שאני לא יכול להסתיר את זה מפוסטר. אבל היא לא נתנה לי הזדמנות.

"אתה לא יכול לעקוב אחריי." היא נופפה ביד בינינו. "אם אנשים יראו אותנו, הם ידעו. אם הוריי יגלו, אאבד הכול. הם יחשבו שאני לא אחראית. הם יחשבו שלא השתנית. הם יחשבו שאי אפשר לסמוך עליי עם ה'אלואיז'. ואז זהו. פוף. הם גם ככה לא רצו לתת לי אותו. הם כבר ניסו לתת אותו לנוקס וסביר להניח שהיו נותנים לו, אלא שהוא סירב, כי נכון, אולי לא הייתי מוכנה לזה אז, ואולי הם צדקו שהייתי קרובה מדי לעובדים אבל זו הייתה שנה טובה, וברצינות, זה יהרוס הכול."

היא שאפה קצת אוויר. ואז החלה לצעוד.

הדיבורים? לא פסקו. מתברר שאשתי לא זקוקה לאלכוהול כדי לקשקש בלי הכרה.

זה היה כמו להיות שוב בווגאס. התבוננתי בה, מהופנט, לא מסוגל להסתכל לשום מקום אחר.

גבר אחר אולי היה מעיף מבט בבית. מוודא שרוצח סדרתי לא השתמש במפתח הלא כל כך מוסתר שלה כדי לפרוץ פנימה בזמן שהייתה בעבודה.

אבל פשוט בהיתי.

"למה התחתנו?" ידיה החליקו לתוך שערה המבריק. "יכולנו פשוט לעשות סקס. הייתי עושה סקס. הרבה סקס. כי זה היה סקס טוב. כלומר, יכולנו להמשיך לעשות סקס, אבל זה? המשפחה שלי עומדת ל –"

"אלואיזו." סגרת את המרחק בינינו, עיניי מחפשות את עיניה.

כתפיה נשמטו. "אני חייבת להראות להם שאני אחראית." אוי, כמה שנאתי את המילה הזאת כשיצאה מפיה. היא הייתה חופשייה מדי, טהורה מכדי להיות לכודה בציפיות של אחרים. "לעזאזל אחריות."

"ג'ספר." היא הזעיפה פנים. "זה לא עוזר."

לא אהבתי את הזעף. אז הנחתי את שפתיי על שפתיה ונישקתי אותה.

היא ייבבה, גופה נדרך.

לא, זה לא היה נכון. החלק הכי טוב בשבת היה האופן בו התמסרה אליי. אז התרחקתי מעט, מספיק כדי ללחוש מעל פיה. "תירגעו."
"אני לא יכולה."

"את יכולה."

לקח לה רגע, אבל עיניה נעצמו. המתח התאדה מגופה. כשליקקתי את התפר של שפתיה, היא גנחה. והפעם כשנישקתי אותה, שקעה לתוכי ונתנה לי להחליק פנימה.

לעזאזל, כמה שהייתה טעימה. יותר טוב משבת. איך זה ייתכן?

גם הסקס יהיה טוב יותר?

יש רק דרך אחת לגלות.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן